

צלילים בתדרים שאינם נקלטים על די אוזניים אנושיות, ולאחר שהמחשב מנגן לאיטו שלוש שורות מחרידות, מניח בדיל את ידו השמאלית על אוזנו האחת, ואת ידו השנייה הוא שולח אל הצג "די", הוא אומר, "לקסטרופה הזו אין שום פשר. תנסה למצוא הסבר אחר, אדי".

"כל מה שתאמר", מסכים הרובוט, "אבל אני חושב שאתה דוחה במהירות רבה מדי את ההסבר הפשוט ביותר".

"מה כל כך פשוט בהסבר הזה?" מחזיר בדיל בשאלה, "כלומר - לשם איזו מטרה מיישחו יחביא סידרת תווים צורמניים שחלק מהם לא נשמעים לאוזן אנושית? איזה שימוש יכול להיות למיישחו בסדרת תווים - " הוא נעצר. שותק רגע ארוך, ואחר כך, בהיסוס, שואל: "אמרנו שלגוף שכנראה חטף את הילדים יש לפחות מאה חמישים ואחת רובוטים, נכון?"

אדי מאשר.

"הקובץ הזה, שמצאנו, מכיל בערך מאה חמישים מקטעי מוזיקה?"

"מאה חמישים ושמונה מקטעי מוזיקה לא הרמוניים", מאשר אדי.

בדיל בולע את רוקו. "אז כנראה שיש לנו את הנשק הטוב ביותר נגד הרובוטים ההם. יש לנו את התווים שישתקו אותם". אדי מביט בו בשתיקה, כמצפה להסברים נוספים, "לכל רובוט מן הסוג שלך יש צירוף יחודי של חמישה צלילים, שהשמעתם גורמת לקצר במערת האנקרוסטפטים שלו, נכון?" מבקש בדיל לדעת, "הצלילים האלה יכולים להתאים לתיאור הזה, נכון?"

אדי ממצמץ.

"אני לא יודע", הוא אומר, "אני לא חושב שיש על זה מידע במאגרים שלי. יותר מכך, נדמה לי שזה מידע מסווג, אדוני. לא נראה לי שיש לי דרך לחשוף אותו או לבדוק אותו בעצמי".

גם לבדיל אין דרך כזו. מלבד אחת, לנסות ולראות.

וכיוון שבמתחם החירום ישנם תרמילים ארוזים המיועדים ליציאות חפוזות, כל מה שהוא זקוק לו כעת הינו קובץ הצלילים שהזין אדי לתוכנה המוזיקאלית, ולא נדרשות יותר מארבעים שניות כדי למשוך אותן מן מחשב אל הצג הדיגיטלי שלו.

נדרש רק רגע כדי לסמן עמוד אחד של טקסט ולהפוך את צבע האותיות מלבן לשחור, אבל ברגע האחד הזה מספיקה לחלוף בליבו של חלום בדיל שרשרת תחושות, מתקווה זוהרת לתסכול בשל שעות העבודה המיותרות שהשקיע, ולזעם שמתנפץ החוצה בנחשול זועם כאשר הוא מגלה כי המסך מלא בצירופי אותיות ומספרים חסרי פשר. האם לא מספיק עם החיזות הללו? "אני לא מסוגל לחשוב", הוא אומר לאדי, ונתמך בשולחן כדי להצליח להתרומם, "אני חייב הפסקה, תעבוד על הקובץ הזה, בבקשה. תנסה למצוא התאמה בין מה שכתוב בו לבין דברים אחרים שאתה כבר מכיר. ותעיר אותי כשתמצא משהו כזה, או בעוד חצי שעה. מה שיקרה קודם".

הוא גורר את איבריו הכואבים לאורך הפרוזדור, ועוצר כאשר הוא נזכר שעליו לבדוק עניין קטן נוסף: בזיהרות הוא משחרר שכבות החבישה הסטריליות, מסיר את הספוגיות התומכות באיזור החיבור, ומתבונן בפרק אצבעו בעיניים מכווצות. כאשר הגוף דוחה שתל הוא נאבק בו בתחילה על ידי דלקת פשוטה. איבר אדום, נפוח, אזורי גישים למגע, בצקת, ועליית חום הגוף. ואף על פי שאיזור התפרים והחיבור בין אצבעו לאצבעו של קראגוניס נראה בדיוק כך, הרי שהדלקת מקומית מאוד. ובמרחק של סנטימטר מאיזור החיבור, צבען ומגען של הרקמות תקין לגמרי.

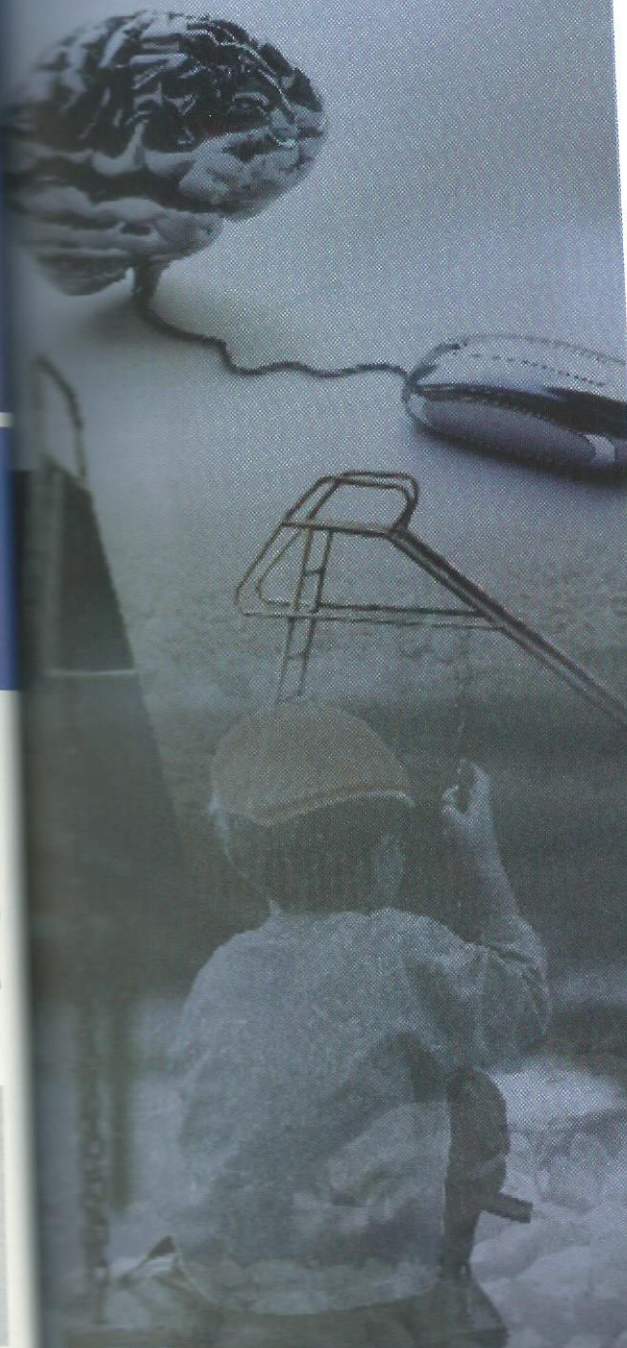
זה לא יכול להיות. זה לא הגיוני בכלל. בשלב זה, חמש עשרה שעות לאחר השתלת האיבר הזה, הדלקת אמורה להתפשט בקצב מהיר למדי. אבל הוא לא חולם ולא הוזה, ועד כמה שניתן לו לקבוע הכרתו צלולה לגמרי. הפלא הזה מצוץ את גופו באדרנלין. אם יש להם עוד זמן, אז יש סיכוי עדיין יש סיכוי.

"חלום?" אדי צץ מאחוריו, "עברו רק שתי דקות, אבל ביקשת שאעיר אותך כאשר אבין מה תוכן הקובץ שעל המחשב, ועשיתי זאת. זהו קובץ תווים לנגינה באמצעות מחשב, והוא לא מוצפן בכלל". אומר אדי בהבעה ידידותית, מצאתי את התוכנה המתאימה וחיברתי את הרמקולים, אתה מוזמן לבוא ולהאזין לה".

הקונצרט זועתי.

הוא סידרה של צלילים חסרי קשר ופשר, שרק אדם חירש יכול היה להציב מבחירתו זה לצד זה. ועל פי תגובותיו של אדי - נראה שהמחשב משדר גם

הערת המחברת: סיפורים, גם אלו המתרחשים במקומות ובזמנים מרוחקים, לא נועדו אלא כדי לשמש כמסגרת ורקע להצגתן של דילמות והתמודדויות המלוות את חיינו. אנו. הצגתו של הסיפור "אדי" מאלף' כמתרחש בשנת ה'תתס"ח, לא נועדה אלא כדי למסך את המעיין, ולאפשר את המציאות הטכנולוגית המתוארת בסיפור. מנתן הגלות הנוכחיים. ואני, בתוך כלל ישראל, מאמינה באמונה שלמה בביאת המשיח, ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל שייבוא.

צמח מג...
האמה...
לתקש...
גדלו מ...
בהתק...
החטופ...
פנוי ל...
באיזה...
הוא מב...
את זוכ...
ארי, ר...
להמיס...
כל כך...
כל ד...
מקודמ...
1. את...
נתנו...
2. במ...
3. הע...
4. אמר...